GIV SLIP

DA DEN STOLTE KRIGER TABTE ANSIGT... OG SEJREDE

TORBEN RIF

GIV SLIP - Da den stolte kriger tabte ansigt ... og sejrede

Copyright © 2016 Torben Rif

ISBN 978-87-91019-40-1

Forlag: Torben Rifs TaiChi Skole
Fotograf: Hanne Loop
Koncept & projektledelse: Influence Publishing

”IF THERE IS NO ENEMY WITHIN, THE ENEMY OUTSIDE CAN DO US NO HARM”

- Afrikansk ordsprog

Bogen er dedikeret til Kamilla og Daniel, mine to fantastiske børn:

I har lært mig meget mere, end I overhovedet kan forestille jer.

Jeg håber, at jeg - med denne bog - giver jer endnu mere inspiration til at lytte til jeres krop, følge jeres hjerte, og skabe det liv I fortjener.

Lad ingen fortælle jer, at I ikke kan opnå det, I drømmer om.
Heller ikke jer selv!

"Vejen viser sig for den, der følger sit hjerte"

Far

INDHOLDSFORTEGNELSE

FORORD **8**

GIV SLIP
EN USIKKER SELVSIKKER KNÆGT **14**
Sporten blev min redning 15
Min evne til at snyde 17
Jægerkorpset og mit Wake Up Call 19
Selvtillidsprøven 20
Med min stolthed i behold 22
Den gamle kineser 24
Mødet med min mester 26
Hvordan kunne han gøre det? 30
Ydmygelserne fortsatte 31
Jeg sprang i luften! 33
Da jeg for alvor tabte ansigt 34
Sandheden ville ud 37
Noget i mig havde ændret sig 40

EN KRIGERS GENFØDSEL **42**
Fra at være NOGET til at VÆRE 44
Min egen rolle som mester 45
Min undervisning blev fuldendt 46

GIV SLIP. PÅ HVAD?
DE 3 SKRIDT TIL AT GIVE SLIP **50**
Step 1: Den usynlige årsag 51
Step 2: Den underliggende lektie 58
Step 3: Slut fred og slip fri 68

GIV SLIP. UDEN AT GIVE OP.
Hvad skal der til? 78
Vi har alle trænet i mange år! 79
Find en rigtig god grund 81
Hvad motiverer dig? 83
Hvorfor give slip på noget nu? 86

OPSUMMERING **90**

FORORD

Af Rasmus Bengtsen, Cand. Mag. Kinastudier

At tabe ansigt i Kina

"Mennesker kan ikke leve uden ansigt, træer kan ikke leve uden bark." (Kinesisk ordsprog)

Som du kan læse af ovenstående ordsprog, så er ansigtet ikke noget, man tager let på i den kinesiske kultur. Ordet "ansigt" betyder i denne sammenhæng naturligvis ikke en persons fysiske udseende, men det er derimod en afspejling af ens stolthed, værdighed og status i omverdenens øjne. Faktisk stammer udtrykket "at tabe ansigt" fra kinesisk og er derfra kommet til os via engelsk. Det kinesiske udtryk "diu mianzi" betyder bogstaveligt talt "at tabe ansigt". Det at tabe ansigt er enormt stigmatiserende i Kina.

I Kina betyder ansigtet mere, end det gør i Danmark og resten af Vesten. Mange, der kommer til Kina, synes måske, at kineserne er lidt for fintfølende. Men virkeligheden er, at det at tabe ansigt er en meget alvorlig sag i Kina. I forhold til den danske, lidt grove tone, skal man gå på listefødder i sit samvær med kinesere. Blot det at blive sagt imod i et selskab kan medvirke til tab af ansigt i deres øjne, og det kan koste venskaber ikke at være opmærksom på det.

Betydningen af anseelse afspejler sig på forskellige måder i samfundet, men et nutidigt fænomen som X Factor viser tydeligt forskellen. I den kinesiske udgave af X Factor bruges der meget tid på at pleje tabernes ego, ligesom den skrappe Blachman-type er meget mildere i Kina end i Danmark. Der eksisterer en indgroet modvilje mod at tabe ansigt. Ikke kun at tabe sit eget ansigt, men også det at være medvirkende til, at andre taber ansigt.

På samme måde som man kan vinde ansigt gennem sine sejre og succeser, kan man tabe ansigt ved - på modsatte vis - at fejle. Mange vestlige ledere i Kina oplever, at deres ansatte siger op, hvis de er blevet kritiseret foran deres kollegaer. De vil ganske enkelt hellere stå uden job end at leve med tabet af

ansigt foran deres kollegaer.

Det kan ikke overvurderes, hvor vigtigt fænomenet ansigt er i et hierarkisk samfund som det kinesiske. Et alvorligt tab af ansigt er lig med et alvorligt fald ned af den sociale rangstige, og man vil gøre alt, hvad man kan, for at undgå det.

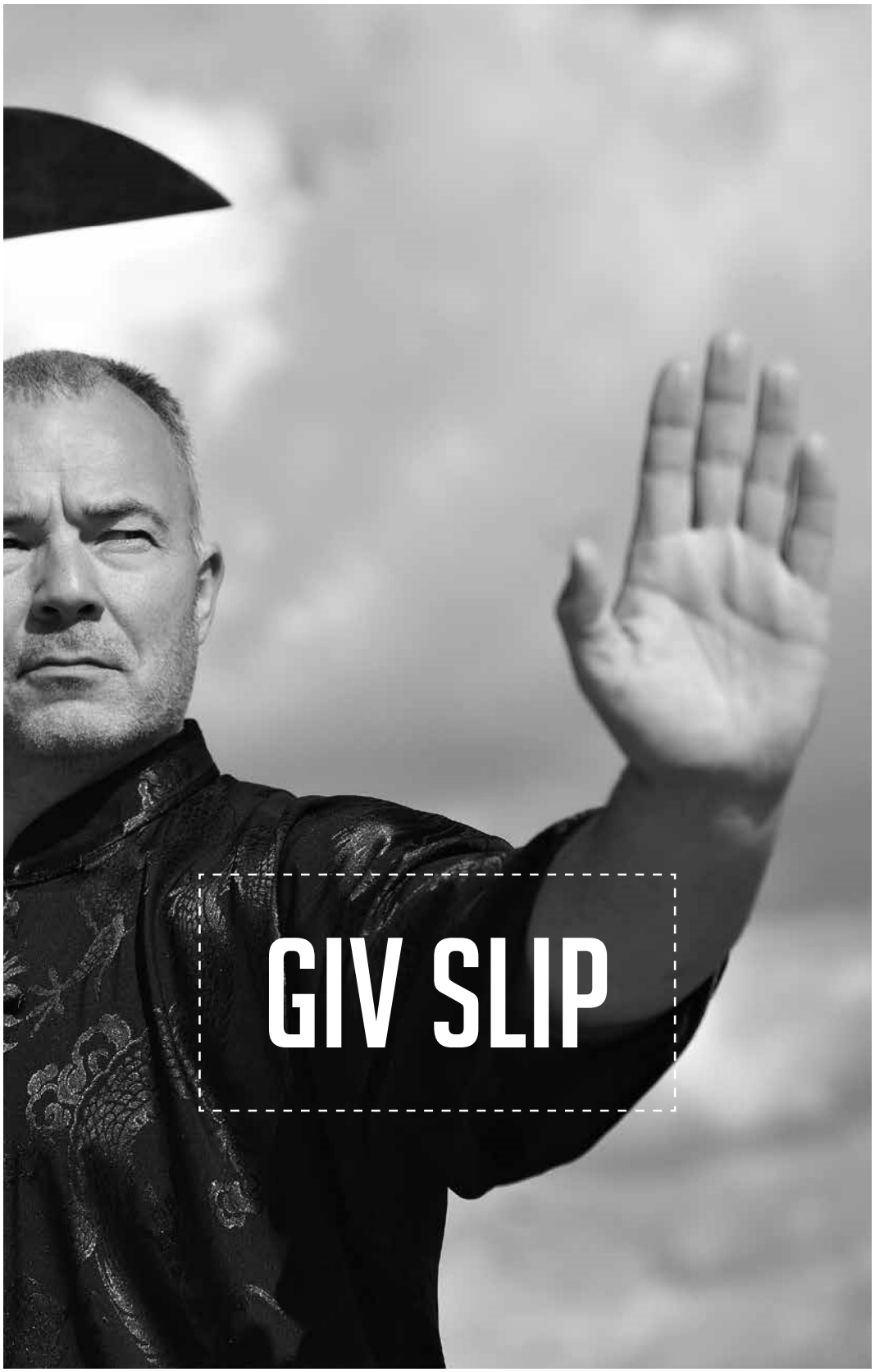

GIV SLIP

Vi sidder i flyet til London. Det er 1998 og jeg er på vej til British Open Tai Chi Chuan Championship med mine elever. Stemningen er god, og vi er klar! Denne gang skal jeg ikke selv stille op, men er kun med for at støtte og coache mine elever, som har trænet målrettet og fokuseret - op til dette stævne.

Der bliver snakket og fortalt historier fra tidligere stævner. Jeg kan godt mærke, at lysten til at stille op alligevel trækker godt og grundigt i mig. Selvom jeg slet ikke har forberedt mig, har jeg trods alt trænet hver eneste dag. Så jeg tænker, at jeg sagtens kan stille op og vinde. Det har jeg jo gjort før. "Nej Torben. Ikke denne gang. Denne gang er du med for elevernes skyld." siger mine tanker.

Vi ankommer til hotellet, men tanken om at stille op forlader mig ikke. Jeg får ikke sovet meget den nat, fordi jeg ligger og forestiller mig, hvordan det ville være at vinde. Da det bliver morgen, vælger jeg at ignorere min tidligere beslutning: "Selvfølgelig skal jeg stille op!" siger jeg selvsikkert til mig selv i spejlet. Og jeg skal stille op i mine to favorit discipliner: Fixed Step- og Moving Step Pushing Hands.

Fixed step er en disciplin, hvor man ikke må flytte fødderne. Gør man det, får modstanderen point. Moving step: En disciplin, hvor man typisk bevæger sig indenfor et område på 4 x 4 meter. Der skal man forsøge, at få modstanderen ned og ligge eller ud af selve området.

Pushing Hands er en form for balancebrydekamp, hvor to personer træner og tester deres nærkamps færdigheder.

Stævnet starter og da det bliver min tur, kan jeg godt mærke, hvordan spændingen stiger. Men jeg er ovenpå. Jeg bliver ved med at se mig selv blive hyldet, klappet af og misundt. Jeg er klar.

Modstanderen, som tog plads foran mig, var en ung stærk mand. Selvom han så mindst lige så klar ud, var han jo bare en knægt. Han havde slet ikke den erfaring, som jeg havde. Han vidste intet om ...

Det næste, jeg husker, er, at jeg flyver ud af arenaen og lander tungt ned på skulderen.

Fuldstændig chokeret ligger jeg der, imens jeg tænker "Hallo Torben! Er du vågen!? Ham her mener det alvorligt!". Jeg kommer op igen, og får kontakt med knægten. Men der går ikke lang tid, før jeg igen lander på måtterne udenfor kamparealet.

Det her er ikke godt. Jeg kan mærke de undrende blikke fra mine elever, som – ligesom jeg – ikke rigtig forstår, hvad der foregår. Jeg véd bare, at jeg ikke har en chance! Jeg må gøre noget.

Jeg rejser mig op på den ene knæ, og tager mig til skulderen. Den har jeg pludselig fået meget ondt i. "Det er den gamle skade, der er brudt op" siger jeg, imens jeg kniber øjnene tæt sammen, så alle kan se, hvor ondt det gør. Jeg kan ikke forsætte. Ikke med den skulder.

"Modvilligt" trækker jeg mig derfor fra kampen, og lader knægten vinde.

Inderst inde var jeg udmærket godt klar over, at jeg aldrig havde været klar til den kamp. Men fordi min stolthed var så stor, var jeg nødt til at forgive en skade, så jeg ikke skuffede mine elever. Frem for at yde min modstander ære for at have trænet og for hans kampform, lod jeg som om, at min skade var værre, end det egentlig var. Det gav mig mulighed for at trække mig, uden at tabe ansigt.

En evne, jeg udviklede meget tidligt i mit liv.

EN USIKKER SELVSIKKER KNÆGT

Jeg glemmer aldrig lyden af vinden i træerne, de mange meter høje popler, der rejste sig højt for enden af vores have. Den friske luft på landet og dyrene på vores lille gård. Specielt vores heste var det helt store hit. Ja, jeg sad på en hest, før jeg kunne gå. Bogstaveligt talt.

Jeg blev født i Herlev, men voksede op i Sakskøbing på Lolland. Vi havde et mindre husmandssted på 10 tønder land. Her dyrkede min far korn og sukkerroer, som en slags hobbylandbrug ved siden af hans fuldtidsjob som politimand. Fordelingen derhjemme var, at min far arbejdede og min mor passede hjemmet og os 3 drenge, hvilket sikkert var det samme som et fuldtidsjob eller mere.

Vi voksede op i et sundt og harmonisk hjem, modsat mine forældre, som begge var vokset op mellem skænderier og vold. De havde uden tvivl oplevet mange ting i deres barndom, som ingen børn burde opleve. Heldigvis for os havde de sammen taget en beslutning om, at de ville bryde den sociale arv og sørge for, at vi 3 drenge ikke oplevede det samme. Og det gjorde vi ikke. Vi fik et godt og trygt fundament at bygge videre på.

Min far var politimand og mit store forbillede. Han var typen, der *ikke* sprang over hvor gærdet var lavest. Når han gjorde noget, gjorde han sit allerbedste. Det samme forventede han af alle os andre. Det gjaldt også helt små ting, som når jeg havde tegnet en tegning. Det var ikke så vigtigt, om jeg havde gjort det godt, men om tegningen kunne blive bedre. Udfordringen var bare, at alting altid kunne blive bedre. Altid.

Af den grund, var der også rigtig langt mellem de rosende klap på skulderen. Men det fik mig jo selvfølgelig bare til at anstrenge mig endnu mere og gøre alting endnu bedre, for at få hans anerkendelse. Jeg skulle bare gøre alting perfekt eller være den bedste, så fik jeg en ekstra dosis opmærksomhed.

Jeg startede derfor meget tidligt med at definere mig selv ud

fra, hvor perfekt jeg kunne GØRE ting. Og samtidig, for alt i verden, at undgå at lave noget som helst forkert.

Min måde at definere mig selv på, gav mig dog en del udfordringer i skolen. For rent fagligt var jeg ikke særligt stærk. Jeg var ikke dårlig, men jeg var langt fra at kunne være den bedste. Kombineret med at det slet ikke interesserede mig, fik jeg det svært. Jeg kæmpede en konstant kamp for ikke at lave fejl.

Jeg lærte nemlig meget hurtigt, at hvis jeg svarede forkert eller lavede fejl, så grinte de andre elever og drillede mig efterfølgende. De grinede muligvis ikke af mig, men af det, jeg sagde eller gjorde. Uanset hvad tog jeg det personligt, og følte mig ikke god nok.

Det gjorde jeg til gengæld, når jeg spillede fodbold i frikvarteret.

Sporten blev min redning

Fra første øjeblik jeg stod mellem to målstopler, vidste jeg, at her var noget, jeg var god til. Derfor var jeg heller ikke særlig gammel, før jeg begyndte at gå til fodbold. Der kunne jeg præstere, og jeg fik masser af ros og anerkendelse.

Som målmand for klubbens drenge, junior og yngligehold, blev jeg meget hurtigt holdets nøglefigur. Det betød "desværre", at jeg skulle "leve med" en masse ros fra min træner og holdkammerater. Men når der, en sjælden gang i mellem, kom kritik, var jeg millimeter fra at stoppe. Opgive det hele og droppe sporten. Jeg blev fuldstændigt slået ud, når nogle kritiserede mig og tog det meget personligt. Det eneste, der fik mig til at forsætte, var, at det trods alt var mest ros, jeg fik, da jeg faktisk var ret god til det, og folk snakkede om, at jeg var et kæmpe talent.

Min far havde altid lært mig, at jeg skulle sigte højere og blive. Derfor så jeg også meget op til klubbens stolthed, vores førstehold. Og i særdeleshed Palle, som var klubbens bedste målmand.
Jeg trænede hårdt, prioriterede fodbold højt på listen, og

drømmene om landsholdet var da begyndt at tage form. Men inden jeg kom så langt, skulle jeg lige forbi klubbens førstehold, først. Jeg tog mig ofte i at dagdrømme mig hen til den dag, hvor det var MIG, der skulle stå på mål for førsteholdet hver søndag - på byens stadion med masser af tilskuere. Nøj det ville være fedt! Og dagen var tættere på, end jeg havde regnet med.

For en dag blev førsteholdsmålmanden Palle skadet. Og træneren besluttede, at han hellere ville bruge mig til den kommende, vigtige kamp på stadion end deres reservemålmand. Som du kan regne ud, var jeg stolt som en pave!

MEN...

Jeg kunne også mærke, hvordan min frygt for at fejle pludselig overtog mig, da han fortalte, at der også ville være medier til stede. Medier!

Da dagen kom, var jeg virkelig nervøs og kunne slet ikke fokusere. Træneren og holdlederen var noget bekymret og hev mig ind på kontoret, inden vi skulle på banen. Vi fik en god snak og holdlederen afsluttede samtalen med, at hive en flaske Gammel Dansk frem. Jeg fik et par skarpe og faldt til ro.

I hvert fald udenpå. Indeni var jeg stadig ved at dø af skræk!

Kampen var i gang, og jeg følte mig egentligt ret godt tilpas. Om det var min selvsikkerhed eller de små skarpe, der var begyndt at virke, aner jeg ikke. Det vigtigste var, at jeg var faldet til ro og følte mig ovenpå. Der stod 0 – 0 ved halvleg, og vi havde rimeligt godt fat i kampen. 20 minutter inde i anden halvleg var der hjørnespark til modstanderne, og vi gjorde klar til at forsvare os.

Med mine 176 centimeter var jeg ikke verdens højeste målmand, men jeg var lynhurtig og kunne springe højt og hurtigt. Jeg var godt med, selvom frygten for at lave fejl selvfølgelig stadig bankede på.
Hjørnesparket blev taget, bolden var på vej, og jeg tog en hur-

tig beslutning: Den ville jeg tage! Jeg råbte så højt, jeg kunne: *"JEG HAR DEN!"* og sprang ud efter den. Men jeg havde fejlbedømt afstanden! Kort efter så jeg, hvordan bolden fløj let og elegant hen over mine fingerspidser, og bagud mod målet. Det er løgn! Åh nej! Jeg lukkede øjnene, og forestillede mig, hvordan alle tilskuerne kiggede bebrejdende på mig.

Det var som om, at jeg så mig selv ude fra, ligge der og rode rundt i græsset, mens modstanderne let som ingenting, sparkede bolden i nettet. Jeg så billeder af mig selv på forsiden af avisen næste dag med teksten *"Kæmpe brøler af ny målmand: Torben skyld i alt!"*

Inden jeg nåede til at forestille sig min fars skuffelse, hørte jeg suset fra tilskuerne. Per, vores "forsvarsklippe", havde reddet bolden på stregen! *"KOM OP, TORBEN! VI HAR BOLDEN!"* råbte han til mig. Forvirret rejser jeg mig op igen. Kigger rundt, ranker ryggen, og viser tilskuerne, at jeg hele tiden havde haft det under kontrol.

Min evne til at snyde

I 9. klasse kom vi til det obligatoriske tidspunkt, hvor vi skulle tage stilling til, hvad vi ville efter folkeskolen. Alle mine klassekammerater havde en ret god idé om det, men jeg anede det ikke. Jeg havde været i praktik i politiet og i militæret, og begge dele var meget spændende. Jeg kunne sagtens se mig selv bære uniform til dagligt.

Men jeg var ikke gammel nok til at kunne søge ind til hverken politiet eller militæret. Så jeg valgte at følge strømmen til gymnasiet, hvor jeg kunne opholde mig indtil min uniform var klar til mig.

Før gymnasiet havde hele mit fokus været på mine fritidsinteresser som fodbold, håndbold, gymnastik og badminton. Jeg fandt hurtigt ud af, at jeg ikke ville få tid til alt det, hvis jeg skulle lave lektier. Og lektier blev en kæmpe udfordring for mig. Ikke kun fordi jeg ikke følte jeg kunne følge med, men fordi de også betød jeg skulle give afkald på det, der virkelig gav mig energi og anerkendelse. Jeg havde jo levet for mine

fritidsinteresser og den anerkendelse, der fulgte med.

Flere af fagene, i særdeleshed fysik, var som sort snak for mig. Jeg forstod virkelig ikke meget af det, der blev sagt. Så jeg sørgede for at være gode venner med dem, der forstod det. På den måde havde jeg også nogen, som jeg kunne skrive fysikrapporter af efter. Det virkede, og jeg fik gode karakterer. Så havde jeg mere tid til mine fritidsinteresser.

Sådan stod det på i nogle måneder. Og selvom det endnu ikke var blevet opdaget, vidste jeg inderst inde godt, at det kun var et spørgsmål om tid. Min nedprioritering af skole og lektier havde sendt mig langt bagefter de andre, og jeg befandt mig på dybt vand. Om et par måneder skulle vi til eksamen, og så ville alle opdage, at jeg slet ikke var så god, som de troede.

Hvad skulle jeg gøre?

En morgen sad vi rundt om bordet og spiste, og jeg sagde til mine forældre, at jeg ville snakke med dem. Jeg havde haft ondt i maven i flere dage og var mega nervøs for at fortælle dem, at jeg ville stoppe i gymnasiet. Jeg fortalte dem, at jeg ikke havde modet til at forsætte i gymnasiet, jeg kunne ikke se, hvad jeg skulle bruge det til og var kørt godt og grundigt sur i det. Så jeg ville gerne stoppe.

Til min overraskelse tog de det meget pænt og spurgte, hvad jeg så kunne tænke mig? *"Jeg vil være soldat!"* sagde jeg straks.

"Okay," sagde min far. *"Så find ud af, hvordan du kommer ind. I mellemtiden skal du have noget at lave. Så hvad med at spørge Jørn Erik Kåre, en af de større landmænd i nærheden, om han kunne bruge en hjælpende hånd?"* Samme eftermiddag kørte jeg over til Jørn Erik, og kort tid efter havde jeg et fuldtidsjob på landet.

Jeg "glemte" dog lige at nævne for mine forældre, at jeg havde snydt mig det meste af vejen gennem det første halve år af gymnasiet.

Jægerkorpset og mit Wake Up Call
Efter 8 måneder hos Jørn Erik, var jeg endelig på vej til Oksbøl, hvor jeg skulle starte som soldat. Da jeg første dag gik rundt og så på alle soldaterne i deres uniformer, kan jeg huske hvordan jeg fantaserede om, hvor mange stjerner jeg ville få på *min* uniform.

Jeg tror kun, at jeg havde været soldat omkring 1½ år, da der en dag var et helt specielt opslag på opslagstavlen: *Optagelse til Jægerkorpset!*

I gymnasiet havde vi haft besøg af en vaskeægte Jægersoldat, som havde fyldt salen med adrenalin-hungrende drenge. Vi sad alle og så på, imens denne imponerende mand kom gående op gennem rækkerne. Stjerner på skuldrene og alle mulige mærker på skjorten – sikkert fra alle de hemmelige missioner han havde været på. Hold kæft hvor så han godt ud! Jeg var solgt! Den dag besluttede jeg, at hvis jeg nogensinde fik muligheden, så ville jeg være Jægersoldat!

Den mulighed fik jeg nu! Jeg tænkte ikke videre over det, og skyndte mig bare at søge. Dette var mit kald!

Jægerne var eliten, og nu skulle jeg derop. Jeg trænede som en gal for at kunne klare optagelseskravene. De indledende optagelsesprøver gik fint, og jeg var klar til at tage af sted til Jægeraspirantkurset.

Vi var 54, der mødte op på kasernen i Ålborg. Deriblandt 5 SAS soldater fra England, det engelske Jægerkorps – de skulle være ekstremt seje, hvilket de også var. Vi blev taget godt imod, og alle var venlige om aftenen, hvor vi ankom til kasernen. Tonen var dog en ganske anden, da vi trådte an mandag morgen på pladsen. Der blev råbt og skreget - som taget ud af en amerikansk krigsfilm.

Optagelsesprøverne, som vi havde været igennem for overhovedet at komme hertil, skulle vi nu igennem igen. Men hvor vi før havde haft en hel uge til det, fik vi nu kun to dage! Så var stilen lagt.